FÖRSTAINSTANSRÄTTENS BESLUT
(tredje avdelningen i utökad sammansättning)
den 17 november 1995 *

I mål T-330/94,

Salt Union Ltd, ett bolag bildat enligt engelsk rätt, Cheshire (Förenade konungariket), företrätt av Jonathan Scott, solicitor, och Craig Pouncey, solicitor, med delgivningsadress i Luxemburg hos advokatbyrån Georges Baden, 8, boulevard Royal,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av Nicholas Khan och Jean-Paul Keppenne, vid rättstjänsten, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg hos Carlos Gómez de la Cruz, rättstjänsten, Centre Wagner, Kirchberg,

svarande,

angående en talan dels om ogiltigförklaring av ett beslut i en skrivelse av den 5 augusti 1994, genom vilken kommissionen upplyste sökanden att den inte hade funnit någon anledning att föreslå lämpliga åtgärder enligt artikel 93.1 i

* Rättegångsspråk: engelska.

EG-fördraget avseende det nederländska systemet för regionalt stöd — "Subsidieregeling regionale investeringsprojecten 1991" — dels om att gemenskapen skall förpliktas att ersätta den skada som sökanden anser sig ha lidit på grund av detta beslut,

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN
(tredje avdelningen i utökad sammansättning)

sammansatt av C.P. Briët, ordförande, B. Vesterdorf, K. Lenaerts, P. Lindh och A. Potocki, domare,

justitiesekreterare: H. Jung,

följande

Beslut

1 Salt Union Ltd (nedan kallat "Salt Union") har genom en ansökan som inkommit till förstainstansrättens kansli den 13 oktober 1994 väckt talan dels om ogiltigförklaring av det beslut som ingår i en skrivelse av den 5 augusti 1994, genom vilken kommissionen upplyste sökanden att den inte hade funnit det motiverat att föreslå lämpliga åtgärder enligt artikel 93.1 i EG-fördraget (nedan kallat "fördraget") avseende det nederländska systemet för nationellt stöd — "Subsidieregeling regionale investeringsprojecten 1991" — dels om att gemenskapen skall förpliktas att ersätta den skada som sökanden hävdar att denne har lidit på grund av detta beslut.

2 Genom en särskild inlaga, som inkommit till förstainstansrättens kansli den 19 januari 1995, gjorde kommissionen en invändning om rättegångshinder enligt artikel 114.1 i rättegångsreglerna. Genom ett beslut av den 13 juli 1995 beslöt förstainstansrätten (tredje avdelningen i utökad sammansättning) att enligt artikel 114.4 i rättegångsreglerna låta beslutet avseende invändningen om rättegångshinder anstå till den slutliga domen.

3 Frima BV (nedan kallat "Frima") samt Verein Deutsche Salzindustrie eV (nedan kallat "VDS") har ingett ansökan om tillåtelse att intervenera i tvisten.

4 Interventionsansökningarna har framställts enligt artikel 37 i EG-stadgan för domstolen (nedan kallad "stadgan"), vilken är tillämplig på förfarandet inför förstainstansrätten enligt artikel 46 första stycket i stadgan. Ansökningarna uppfyller kraven i artikel 115 i rättegångsreglerna och har delgetts parterna i enlighet med artikel 116.1 i rättegångsreglerna.

5 Avdelningsordföranden hänsköt i enlighet med artikel 116.1 i rättegångsreglerna interventionsansökningarna till förstainstansrätten (tredje avdelningen i utökad sammansättning).

Frimas interventionsansökan

6 Genom en ansökan som inkommit till förstainstansrättens kansli den 22 mars 1995 har Frima, ett bolag bildat enligt nederländsk rätt, Haag (Nederländerna), företrätt av Tom Ottervanger, advokat i Rotterdam, med delgivningsadress i Luxemburg hos

advokatbyrån Zeyen Beghin Feider, Loeff Claeys Verbeke, 67, rue Ermesinde, ansökt om tillåtelse att intervenera i tvisten till stöd för kommissionens yrkanden.

7 Till stöd för sin interventionsansökan har Frima anfört att genom tvisten ifrågasätts underförstått giltigheten av det stöd om 12,5 miljoner HFL som den nederländska regeringen beviljat bolaget i enlighet med det regionala stödsystemet i fråga för uppförandet av en ny fabrik för salttillverkning i Harlingen i provinsen Frisland (Nederländerna). Frima har framlagt att Salt Unions talan om ogiltigförklaring kan påverka dess situation på ett påtagligt sätt, eftersom det skulle kunna gå miste om hela eller en del av det stöd som de nederländska myndigheterna beviljat det.

8 Genom en skrivelse av den 10 april 1995 har Salt Union meddelat att man inte avser att yttra sig över Frimas interventionsansökan.

9 Genom en skrivelse av den 10 april 1995 har kommissionen förklarat att Frima bör tillåtas intervenera med tanke på att bolaget mottar ett stöd som har beviljats i enlighet med det system avseende vilket lämpliga åtgärder har nekats och som alltså därigenom har ett berättigat intresse av utgången av tvisten. Kommissionen har dessutom anmärkt att Frima tillåtits att intervenera i mål T-154/94, Comité des salines de France och Compagnie des salins du Midi et des salines de l'Est mot kommissionen, vilket rör samma stöd som beviljats Frima (förstainstansrättens beslut av den 10 februari 1995, ej publicerat i rättsfallssamlingen).

10 Förstainstansrätten erinrar om att enligt artikel 37 i stadgan skall en part för att få tillåtelse att intervenera i en tvist vid förstainstansrätten ha ett berättigat intresse av utgången av denna tvist. Enligt rättspraxis skall den som mottar ett statligt stöd anses ha ett sådant intresse i tvister som rör detta stöd (se till exempel förstainstansrättens beslut av den 1 juli 1993, Matra Hachette mot kommissionen, T-17/93, ej publicerat i rättsfallssamlingen, punkterna 19 och 20, och det ovan nämnda beslutet Comité des salines de France och Compagnie des salins du Midi et des salines de l'Est mot kommissionen, punkt 9).

11 Förstainstansrätten anmärker att Frima mottar ett stöd som beviljats i enlighet med det nederländska systemet för regionalt stöd, vilket är föremål för det ifrågasatta beslutet. Frima bör följaktligen tillåtas att intervenera i tvisten till stöd för kommissionens yrkanden.

VDS interventionsansökan

12 Genom en ansökan som inkommit till förstainstansrättens kansli den 31 mars 1995 har VDS, en sammanslutning bildad enligt tysk rätt, Bonn (Tyskland), företrädd av Thomas Jestaedt, advokat i Düsseldorf och av Walter Klosterfelde och Karsten Metzlaff, advokater i Hamburg, med delgivningsadress i Luxemburg hos advokatbyrån Philippe Dupont, 8—10, rue Mathias Hardt, ansökt om att få intervenera i tvisten till stöd för Salt Unions yrkanden.

13 Till stöd för sin interventionsansökan har VDS inledningsvis anfört att den är en sammanslutning av alla de tyska salttillverkarna. VDS har vidare gjort gällande att sammanslutningen har ett berättigat intresse av utgången av tvisten eftersom det stöd som beviljats Frima i enlighet med det nederländska systemet för regionalt stöd skapar ökad kapacitet på en marknad där det enligt VDS redan råder betydande överkapacitet. Eftersom Frima inte i Nederländerna kan avyttra allt det salt som tillverkas kommer bolaget troligen att exportera det till Tyskland så att de tyska saltproducenternas intressen påverkas.

14 Salt Union har inte ingett något yttrande avseende VDS interventionsansökan.

15 Genom en skrivelse av den 24 april 1995 har kommissionen anmärkt att VDS, om den tillåts att intervenera i tvisten, ”helt skulle stödja de yrkanden som sökanden utvecklat i sin ansökan av den 13 oktober 1994”. Kommissionen medger vidare att

eftersom VDS medlemmar förefaller vara konkurrenter till Frima bör VDS interventionsansökan beviljas i den mån som VDS stödjer Salt Unions yrkanden om att beslutet i skrivelsen av den 5 augusti 1994 skall ogiltigförklaras. Kommissionen anser emellertid — med hänvisning till domstolens beslut av den 12 april 1978, Amylum m. fl. mot rådet och kommissionen (116/77, 124/77 och 143/77, Rec. s. 893) — att interventionsansökan skall ogillas i den mån som VDS stödjer Salt Unions yrkanden om att gemenskapen skall förpliktas att ersätta den skada som Salt Union anser sig ha lidit. Enligt kommissionen har inte VDS något intresse av att Salt Union får fastställt av förstainstansrätten att kommissionen är ansvarig för den skada bolaget har lidit.

16 Förstainstansrätten påpekar inledningsvis att VDS interventionsansökan i vilket fall som helst inte kan beviljas i den mån som den avser att stödja de av Salt Unions yrkanden som grundas på artikel 215 i fördraget och som avser ersättning för den skada det anser sig ha lidit. Såsom kommissionen med all rätt har påpekat kan inte VDS påstå sig ha ett eget och direkt intresse av att dessa yrkanden bifalls (det ovan nämnda beslutet Amylum m. fl. mot rådet och kommissionen, punkt 9, förstainstansrättens beslut av den 14 juli 1995, Atlanta m. fl. mot rådet och kommissionen, T-521/93, ej publicerat i rättsfallssamlingen, punkt 12, och av den 17 juli 1995, Pacific Fruit Company mot rådet och kommissionen, T-516/93, ej publicerat i rättsfallssamlingen, punkt 12).

17 I den mån som VDS intervention avser att stödja de av Salt Unions yrkanden som grundas på artikel 173 i fördraget och som avser att beslutet i skrivelsen av den 5 augusti 1994 skall ogiltigförklaras, anmärker förstainstansrätten först att enligt domstolens och förstainstansrättens fasta rättspraxis har ett företag som konkurrerar med den som mottar ett statligt stöd ett berättigat intresse av utgången av en tvist som gäller detta stöd (se exempelvis domstolens beslut av den 26 november 1991, Italgrani mot kommissionen, C-100/91, ej publicerat i rättsfallssamlingen, punkt 10, det ovan nämnda beslutet Comité des salines de France och Compagnie des salins du Midi et des salines de l'Est mot kommissionen, punkt 15). Förstainstansrätten konstaterar att VDS i tillräcklig grad har visat att dess medlemmar, som är tyska saltproducenter, är konkurrenter till Frima.

18 Förstainstansrätten erinrar vidare om att det även framgår av domstolens och förstainstansrättens fasta rättspraxis att en sammanslutnings intresse av att intervenera i en tvist vid gemenskapernas domstolar måste bedömas mot bakgrund av bland annat det stadgeenliga ändamålet med dess verksamhet (se exempelvis domstolens beslut av den 11 december 1973, Générale sucrière m. fl. mot kommissionen, 41/73, 43/73—48/73, 50/73, 111/73, 113/73 och 114/73, Rec. s. 1465, punkt 5, förstainstansrättens beslut av den 8 december 1993, Kruidvat mot kommissionen, T-87/92, Rec. s. II-1369, punkt 12, och det ovan nämnda beslutet i målet Comité des salines de France och Compagnie des salins du Midi et des salines de l'Est mot kommissionen, punkt 22).

19 Förstainstansrätten konstaterar att VDS enligt artikel 1 andra stycket i sammanslutningens stadgar bland annat har som mål att "befrämja den tyska saltindustrins angelägenheter i allmänhet och sina medlemmars gemensamma yrkesmässiga intressen". Enligt samma artikel ingår bland VDS aktiviteter att inom ramen för detta mål "d) bekämpa illojal konkurrens" och "e) företräda saltindustrins intressen gentemot myndigheter och organisationer".

20 Förstainstansrätten anser att VDS, med hänsyn till att dess medlemmar är konkurrenter till Frima och till det stadgeenliga ändamålet med dess verksamhet, har ett tillräckligt intresse av utgången av denna tvist. VDS bör alltså tillåtas att intervenera till stöd för Salt Unions yrkanden i den mån som de grundas på artikel 173 i fördraget.

Ansökningarna om undantag från språkreglerna

21 Frima och VDS har var och en ingett ansökan om att få rätt att använda nederländska respektive tyska språket under det muntliga förfarandet.

I sin skrivelse av den 10 april 1995 har Salt Union meddelat att bolaget inte önskar yttra sig över Frimas ansökan om att få rätt att använda nederländska språket under det muntliga förfarandet. Beträffande VDS motsvarande ansökan avseende tyska språket har Salt Union inte ingett något yttrande.

23 Vad beträffar Frimas ansökan har kommissionen i sin skrivelse av den 10 april 1995 anmärkt att det framgår av förstainstansrättens beslut av den 13 maj 1993, Ladbroke Racing mot kommissionen (T-74/92, Rec. s. II-535, punkt 14), att alla ansökningar som avser att använda ett annat språk än rättegångsspråket måste åtföljas av en detaljerad och specifik motivering. Eftersom Frimas ansökan inte innehåller någon särskild motivering som förklarar varför bolaget skulle ha rätt att använda nederländska språket under det muntliga förfarandet, anser kommissionen att ansökan är ofullständig och följaktligen skall ogillas.

24 Vad beträffar VDS ansökan har kommissionen i sin skrivelse av den 24 april 1995 anmärkt att inte heller denna är vederbörligen motiverad. Eftersom ansökan enbart avser det muntliga förfarandet har kommissionen emellertid avstått från att yttra sig särskilt och har överlåtit frågan till förstainstansrättens fria bedömning.

25 Förstainstansrätten erinrar om att enligt artikel 35.3 fjärde stycket i rättegångsreglerna är det endast intervenerande medlemsstater som inte behöver iaktta regeln om att det rättegångsspråk som valts av sökanden enligt artikel 35.2 första meningen i rättegångsreglerna skall användas. Enligt artikel 35.2 b i rättegångsreglerna kan förstainstansrätten emellertid på begäran av en av parterna samt efter hörande av den andra parten, tillåta att ett av de språk som nämns i artikel 35.1 helt eller delvis används förutom rättegångsspråket.

26 Förstainstansrätten anser att det enligt dessa bestämmelser är möjligt att tillåta en intervenient att använda ett av denne valt språk som är ett annat än rättegångsspråket, under förutsättning dels att detta språk ingår bland de språk som nämns i artikel 35.1 i rättegångsreglerna, dels att förfarandet inte försenas på grund av detta och att de processuella rättigheterna för de huvudsakliga parterna i tvisten inte på annat sätt kränks. Om ansökan om undantag från språkreglerna enbart avser det muntliga förfarandet bör dessa krav tillämpas flexibelt, om inte de huvudsakliga parterna av befogad anledning motsätter sig detta.

27 Förstainstansrätten konstaterar att det i det förevarande fallet inte har framlagts någon omständighet som är av den arten att det kan anses fastställt att det undantag som intervenienterna har begärt skulle kunna försena förfarandet eller kränka processuella rättigheterna för de huvudsakliga parterna i tvisten.

28 Följaktligen skall Frimas och VDS ansökningar om att få använda det nederländska respektive det tyska språket under det muntliga förfarandet bifallas.

På dessa grunder fattar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN
(tredje avdelningen i utökad sammansättning)

följande beslut:

1) Frima BV tillåts intervenera till stöd för kommissionens yrkanden.

2) Verein Deutsche Salzindustrie eV tillåts intervenera till stöd för Salt Unions yrkanden i den mån som de grundas på artikel 173 i fördraget.

3) En tidsfrist skall fastställas för intervenienterna för att skriftligen framlägga grunderna för sina yrkanden.

4) Frima BV: s och Verein Deutsche Salzindustrie eV: s ansökningar om att få använda det nederländska respektive det tyska språket under det muntliga förfarandet bifalls.

5) Beslut om rättegångskostnader kommer att meddelas senare.

Luxemburg den 17 november 1995

H. Jung — C.P. Briët

Justitiesekreterare — Ordförande på tredje avdelningen